

lecta 22. de rescript. & leg. Diligenter ff. mandati. De jure solum illegitimi naturales, de consuetudine autem solent legitimi rescripto Principis etiam omnes alii illegitimi; Communis. Legitimi rescripto Principis secularis non sunt habiles, nisi ad effectus politicos, & seculares, & nullatenus ad effectus ecclesiasticos; Communis. Legitimi vero à Papa sunt habiles ad effectus ecclesiasticos, & ad effectus politicos, maxime existentes sub ejus jurisdictione temporali; Communis. Legitimi per subsequens matrimonium per omnia æquiparantur legitime natis, & etiam vocari possunt legitime nati, & comprehenduntur in dispositione hominum, & statutorum requiruntur, ut quis sit legitime natus; arg. leg. Cum quis 10. de natur. lib. Novell. 12. cap. 4. Novell. 71. cap. 2. §. 24. Institut. de Hered. ab intest. & Cap. Tanta 6. Qui filii sint legitimi, & ibi Glossa communiter recepta. Non sic autem legitimi per rescriptum Principis, qui in iis tantum æquiparantur legitime natis, ad quæ se extendit gratia rescripti, quod est maxime attendendum; arg. c. Cum dilecta 22. de Rescripti.

Illegitimi omnes prohibentur ordinari, nisi vel religionem approbatam ingrediuntur, vel cum aliquo rite fuerit dispensatum, textu expresso in cap. Ut filii 1. de filiis Presbyterorum ordinandis vel non, & in cap. Is, qui 1. eodem tit. in 6. Illegitimi, si Religionem approbatam ingrediuntur, possunt ordinari, non vero ad Prælatum assumi; Cap. Presbyterorum, 1. dist. 56. & cit. Cap. Ut filii: Ad ordines majores & beneficia curata, sicut & dignitates, personatus, atque canonicatus cathedralium ecclesiarum dispensat cum illegitimis solus Papa, & is, cui hanc facultatem ex speciali privilegio concesserit; Communis. Et ratio est, quia irregularitas ex defectu natalium proveniens, est solius Juris positivi humani, seu ecclesiastici, supra quod sine dubio Papa, & is, cui id concesserit, potest dispensare, textu expresso in cap. Proposuit 4. de concession. Præbendæ. Et quod solus Papa possit dispensare ad supradicta, patet ex cap. Nimis 18. filii Presbyterorum &c. & Cap. Is, qui 1. eod. tit. in 6. & Cap. Quamvis 4. de Præbendis in 6. Episcopus cum illegitimis dispensat quoad ordines minores, ac beneficium simplex, & ad canonicatus ecclesie collegiatae, quoties non requirunt Ordinem Sacrum, Cap. Is, qui 1. de filiis Presbyterorum in 6. Barbos. de offic. & potest. Episc. part. 2. alleg. 42. num. 20. & de Canonis, & dignitatib. c. 13. num. 25. Zerola in praxi Episcoporum. quest. 1. verb. Canonica, Garcias de Benefic. part. 7. cap. 2. num. 69. Reiffenstuel. lib. 1. decretal. tit. 17. num. 11. & alii passim.

Dicitur autem, quoties non requirunt Ordinem Sacrum, quia, cum in tali Ordine nequeat dispensare Episcopus cum illegitimis, ex cap. Ut filii Presbyterorum, & cap. Is, qui 1. eod. tit. in 6. neque poterit dispensare in beneficiis simplicibus, & canonicatibus collegiatae, quoties requirunt Sacrum Ordinem; arg. cap. Translato 3. de Constit. ac notat Glossa in cap. Is qui 1. verb. Tale, de filiis Presbyterorum in 6. Capitulum Sede vacante potest Episcopus, cum succedat Episcopo in iis, quæ sunt ordinariæ jurisdictionis, sicuti est talis dispensatio; Zerola part. 2. praxi Episc. vers. Capitulum, §. Tertio, Navarrus consil. 7. de filiis Presbyterorum; Barbosa loc. cit. num. 25. Reiffenstuel loc. cit. num. 15. & alii passim.

Filius illegitimus dispensatus ad Ordines minores, non censetur dispensatus ad beneficium etiam simplex, quia hæc duo sunt separabilia, atque executio Ordinum potest stare sine beneficio, Barb. in tract. de Appellativa verborum significat. verb. Ordo in 6. Reiffenstuel loc. cit. num. 21. Garcias de beneficiis part. 1. cap. 6. num. 70. & Cap. cum aliis ibi citatis. Si vero sit dispensatus ad Ordines Sacros, hoc ipso videtur dispensatus ab obtinendum simplex Beneficium, ne aliquo in opprobrium Ordinis Clericalis medicare cogatur; arg. Cap. Proposuit 6. de filiis Presbyterorum; ibi: "Quia indignum est, ne ipse postquam est in Subdiaconatu ordinatus nominino debeat ecclesiastici beneficii provisione carere &c." & ibi Glossa verb. Carere: Abbas n. 1. & alii.

Illegitimus simpliciter dispensatus ad Beneficia non potest obtinere nisi unicum, non autem duo simul, textu ex-

presso in cap. Is, qui 1. de filiis Presbyterorum. in 6. §. Ille vero, ibi: Nisi unicum Beneficium obtinere. Sic dispensatus simpliciter ad beneficium potest solummodo obtinere simplex, non autem beneficium curatum, dignitatem aut personatum; Garcias de beneficiis part. 1. cap. 6. num. 59. citans Rotam decisi. 2. filii Presbyterorum in novis; Rebuff. tit. de dispensatione super defectu natalium num. 51. & seq. Reiffenstuel loc. cit. num. 19. Barbosa, & alii passim. Et ratio est, quia talis dispensatio veluti odiosa est stricte interpretanda, sicque ly Beneficium simpliciter positum pro solo simplici accipi debet, arg. Cap. Nimis 18. de filiis Presbyterorum. & cap. Is, qui 1. eodem in 6. & Cap. Quamvis plenissima 4. de Præbend. in 6.

(Quod legitimum per subsequens matrimonium, aut principis rescriptum, omnibus patet: Vid. præter ea, quæ verbo Legitima, vers. Quamvis: & verb. successio ab intestato in addit. bisp. proponuntur, leg. 1. tit. 13. ac 4. tit. 15. part. 4. 17. tit. 6. lib. 3. For. Reg. Quod, posteaquam legitimatio præcesserit, sive matrimonium, seu rescriptum, eo à principe spirituali, aut seculari proveniente, magnam utilitatem legitimatus & honores consequitur, & in bonis paternis, sub certis qualitatibus succedere potest; lex 2. tit. 13. 3. 4. & 9. tit. 15. p. 4. cum dist. 17. Reg. For. assertit: Quod semper verba rescripti sunt attendenda, est comprobatum, vid. lib. B. pag. 362. col. 1. & 491. col. 1. in add. bisp. novis. Potest Summus Pontifex ad ordines, & beneficia, ad omnes dignitates majores & minores, quemcumque legitime: tantum intelligitur dispensatum quantum expressum: Princeps Secularis in temporalibus, si voluerit, quoad omnia: uterque intra suos cancellos continere se debet: quoad spiritualia Summus Pontifex, quoad temporalia Regia Majestas, ita est decum, videatur lex 4. tit. 15. p. 4. Circa primum lex 5. ibi: Et autem puer dispensat: tit. 15. p. 4. Respicit leg. 12. tit. 6. p. 1. ubi præscribitur, nisi à Papa fiat legitimatio, illegitimum ordinari non valere, seu religionem fuerit ingressus: ut 1. etsi ordinem accipere possunt, nequeunt dignitatem, sive personatum obtinere, præterquam quod etiam ad hoc fuerit dispensati: in prædicta lege ut cognoscatur, quinam illegitimi censeantur, quales sint legitimi, demonstrantur, videlicet qui benedictionibus nuptialibus præcedentibus nascitur: qui secundum Ecclesie mandatum contracto matrimonio cum ea, ex qua natus est filius: qui per summum Præsulum ecclesie, aut alium suo nomine legitimatum, hi omnes ordines recipere possunt.

Vid. leg. 20. tit. 11. lib. 2. Recor. Cast. & 12. tit. 2. lib. 6. ejusdem, in quibus decernitur, legitimaciones illegitimatorum factas, nec ad fructum nobilitatis, nec ad gabellam exemptionem proficere: iterum per consequens comprobatio, quod ultra in rescripto expressum non comprehendit. Præter inserta aliæ causæ numerantur, ob quas legitimatio procedit, hoc est, si naturalis filius curiæ regiæ, civitatis consilio, servitioque oppidi (insuperhabetur sit, necne in usu: à lege proponitur) §. tit. 15. p. 4. offeratur: si pater in testamento, non extantibus legitimis, heredem filium instituerit, & à principe confirmetur, leg. 6. ejusdem. Si coram testibus, & regio notario leg. 7. filium ejus recognoverit pater, legitimatur.

Ad rem vid. verb. Civitas, præsertim in addit. bisp. & novis. verb. Concurus, vers. Hisce in regnis: Multum conducit quod ab Auctore ex pag. 322. num. 65. art. 5. usque in fin. lib. B. inseritur.

Filius illegitimus nequit in ecclesia, ubi pater ejus beneficium habet, vel habuit, quodcumque beneficium obtinere; Cap. Ad presentiam 2. cap. Cum decorem 15. & Cap. Ad abolendam, 16. de filiis Presbyterorum, & expresse Concil. Trid. sess. 25. cap. 15. de reformat. ibi: "Ut paterne incontinentie memoria à locis Deo consecratis, quos maxime memora sanctitasque decet, longissime arceatur, non liceat filius Clericorum, qui non ex legitimo nati sunt matrimonio, in ecclesiis, ubi eorum patres beneficium aliquod ecclesiasticum habent, aut habuerunt, quodcumque etiam dissimile beneficium

» obtinere. Nec in dictis ecclesiis quoquo modo ministrare, nec pensiones super fructibus beneficiorum, quæ parentes eorum obtinent, vel aliis obtinuerunt habere." Immo filius illegitimus in tali ecclesia nec etiam potest sacramenta, musicum, aut alium ministrum agere; Colligitur ex Concil. Trid. loc. cit. ibi: Nec in dictis ecclesiis quoquo modo ministrare, & sic fuisse decisum à Sacri. Congregat. refert Barbosa de Offic. & potest. Episcop. p. 3. alleg. 65. n. 20. & tenent Navarr. consil. 1. q. 17. de Constit. Garcias de beneficiis part. 7. cap. 3. n. 68. Reiffenstuel loc. cit. n. 31. & alii passim. Etiam si fuerit illegitime natus ante clericatum parentis; & ratio est, quia etiam illegitime procreatis ante clericatum urget ratio allata à Concil. Trid. loc. cit. scilicet: Ut paterne incontinentie memoria à locis Deo consecratis arceatur, & sic fuisse à Sacra Congregat. decisum refert Garcias loc. cit. cap. 3. num. 15. & sequitur Barbosa loc. cit. alleg. 65. n. 6. cum alii.

Filius Presbyteri quavis legitimus, id est procreatus legitime ante clericatum, nequit immediate succedere in beneficio paterno, textu expresso in cap. Quoniam 10. & Cap. Ad extrinsecas 11. & Cap. Michael 13. de filiis Presbyterorum. Potest tamen filius legitimus Presbyteri succedere mediate in beneficio paterno textu expresso in cap. Ex transmissa 7. de filiis Presbyterorum. Barbos. l. c. alleg. 65. num. 16. Garcias loc. cit. cap. 3. num. 18. Pirhing. lib. 1. decretal. num. 50. Reiffenstuel loc. c. num. 34. & alii communiter. Filius legitimus Presbyteri potest habere aliud dissimile Beneficium in ecclesia, in qua pater ministrat, textu expresso in cap. Ad hæc 12. de filiis Presbyterorum. Immo filius legitimus Presbyteri potest etiam præesse ecclesie, in qua pater sine titulo quandoque ministravit, textu claro in cap. Constitutus 8. de filiis Presbyterorum. Tunc enim non fit successio in ecclesia, vel beneficio, cum istud pater non præhabuerit. Solus Papa dispensat, ut filius immediate succedat patri in beneficio, textu expresso in cap. Dilectus Filius 17. de filiis Presbyterorum. Potest tamen absque alia dispensatione pater succedere immediate in beneficio præhabito à suo filio legitimo; sic fuisse decisum à Sacra Congregat. Concilii 22. Decemb. 1694. refert Garcias de beneficiis part. 7. cap. 3. num. 29. & tenet Engel lib. 1. decretal. tit. 17. num. 3. Reiffenstuel ibidem num. 39. Barbosa de Offic. & potest. Episcop. part. 2. alleg. 65. n. 17. & alii communiter. (Vid. lib. A. pag. 52. in add. bisp. & lit. C. pag. 62. & 63. in ead. ac navis bisp. add. Conduct. lit. D. pag. 86. in novis.)

Filius familias (idem est de Filia familias) qui est filius naturalis, vel adoptivus sub patria potestate constitutus, quatuor præsertim tenetur parentibus, scilicet amorem, obedientiam, reverentiam, & auxilium. Contra amorem graviter peccat filius, si signa odii parentibus ostendat, & aspere tractet, si torvis oculis fere semper eos intueatur, ac ita aspere, & dure loquatur, ac si odio haberet, si grave malum ei, quo mortem eis optet. Ad hoc faciunt duæ propositiones merito damnatæ ab Innocentio XI. die 2. Martii 1679. Prima, quæ est in ordine 14. "Licetum est absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem ut malum patris, sed ut bonum cupientes, quia scilicet ei obventura est spinguis hæreditas." Secunda, quæ est 15. in ordine: "Licetum est filio gaudere de patricidio parentis à se in ebrietate perpetrato propter ingentes divitias inde ex hæreditate consecutas." Contra reverentiam graviter peccat filius, si parentes etiam leviter percutiat, si graviter contristet, ad gravem iram provocet, si maledicta, convicia, & hujusmodi in eos conjiciat, si pauperes despiciat, vel nolit eos pro parentibus agnoscere, si in foro externo etiam de vero crimine accuset, extra crimen hæresis, prodicionis, vel conjunctionis in Principem, cum non est alius corrigendi modus. Contra obedientiam graviter peccat filius, si in re gravi sit inobediens circa ea, quæ pertinent ad gubernationem domus, ad bonos mores, vel ad animæ salutem; si contra voluntatem parentis ducat uxorem se indignam, id est cum qua iuxta suæ regionis præxim nequeat contrahere sine dedecore; si sine justa cau-

sa nolit eam ducere, quam juste vult parens. Contra debium auxilium graviter peccat filius, si non subveniat in gravi necessitate spirituali, vel corporali. (Vid. in princip. lit. F. pag. 23. in add. novis. bisp. Consonat lex 3. tit. 2. cum procmo tit. 19. p. 4. vid. verb. Feudum.)

Bona filiorum familias alias sunt castrensia, alia quæ sunt talia bona, & quid circa ipsa possint vel non filii, vid. verb. Bona art. 6. d. num. 38. usque ad finem. Filius peccat graviter, & tenetur ad restitutionem, si rationabiliter invito patre notabilem quantitatem surripiat de bonis paternis; Communis. Quæ autem sit notabilis quantitas sufficiens ad peccatum mortale, non satis conveniunt in hac assignanda Doctores; Lessius enim lib. 2. cap. 12. dubitat. 23. num. 76. de injuriis fortunarum. Navarr. Fillincius, & alii volunt, filium non esse condemnandum peccati mortalis, si duos, vel tres aureos auferat à patre divite; secus si à mechanico exiguae fortunæ. Salas de hoc rogatus respondit, filium unicum patris habentis annue mille quingentes aureos, posse sine mortali auferre singulis annis viginti vel triginta aureos, quod Lugo dist. 16. sect. 4. non improbat, si parens non sit tenax, & filius jam adoleverit, simulque furetur ad usus honestos. Bannes dicit, ad furtum grave filii parentis prædivitis requiri saltem quinquaginta aureos, quod Lugo cit. disp. 16. num. 70. merito rejicit, nisi forte esset filius Principis, aut Magnatis. Cenedo apud Tamburin. lib. 8. tit. 2. cap. 5. num. 5. dicit, non fore mortale, si filius intra annum non furetur ultra sexdecim solidos Holandicos; Fagundes, si non ultra quatuor, vel quinque. At quia in hoc generalis regula statui nequit, Sporer tom. 2. tract. 5. in sept. & decim. præcept. Decalog. cap. 5. sect. 2. num. 57. merito dicit, quod prudens Confessarius arbitrii debet, non solum ex materia ablata, sed etiam ex circumstantiis personarum, scilicet ex statu, & facultatibus, ejus genio, & affectu in filium, & filiorum pluralitate, vel paucitate, ex filii accipientis ætate, & rei acceptæ usu, & similibus, semper tamen viandio extrema, ut nec temere peccati mortalis scrupulus iis iniiciatur, nec etiam, quod sedulo cavendum, ansa præbeatur ad furandum de bonis paternis.

Filius peccat graviter, si expendat in res turpes, aut vanas (ut in ludum, in computationes, in foenicias) contra voluntatem parentum notabilem summam ex pecunia sibi tradita ad honestos usus, v. g. ad emendos libros, vestes, ad solvendum didacta magistris; Navarr. cap. 17. num. 164. Lessius loc. cit. num. 77. & alii passim. Insuper talis filius tenetur ad restitutionem, cum ad alium usum jus non habuerit, maxime si parens inde damnus accepit, ita ut ratione talis mali usus facti à filio plus quam expendisset, debuerit pater expendere. Et si non possit restituere; tenetur adducere in divisionem, nisi forte constet alios tantumdem expendisse, vel nisi parens condonaverit, aut pater, & fratres tales vanas, & turpes expensas scientes non petant satisfactionem, quia in tali casu censetur condonare; Lessius loc. cit. num. 77. Burgh. centuria 1. car. 36. & alii. Si Filius alatur in loco distante à parentibus, poterit ex alimentis moderate aliquod insumere in lusus honestos, & similes honestas recreationes, v. g. 5. ex 100. Item illud, quod parcius vivendo reservat ex pecunia sibi emissa. Communis. Filius in domo paterna laborans probabilius non potest petere salariam, nec si illud negetur, ut occulta compensatione, Glossa in leg. Cum oportet Cod. de bonis quæ liberis &c. verb. Eius substantia: Petrus Navarr. lib. 3. cap. 1. num. 75. Silvester. verb. Peculium 1. q. 12. Molina tom. 1. tract. 2. disp. 234. Diez in prædic. qq. q. 8. §. 2. Layman lib. 3. tract. 3. part. 3. c. 8. num. 22. La Croix lib. 3. part. 1. num. 1034. aliique plurimi, quos citat, & sequitur Moya tom. 6. d. 4. quest. 1. Et ratio est, quia Jura indistincte ajunt, quæ ex re, sive substantia patris proveniunt, ipsi patri acquiri; Insti. Per quas personas nobis acquiritur q. 1. & citat. leg. Cum oportet Cod. de bonis quæ liberis &c. Quid enim magis rationi congruum est, inquit Card. de Lugo disp. 5. num.

